

Markó Béla
Badminton

Cuprins

Dar cine a supraviețuit? / 7

Întreg

Către instanța supremă / 13

Judecata de apoi / 16

Mersul îndărăt / 18

Retinopatia diabetică / 20

Ger / 22

Literatură realistă / 24

Întreg / 26

Arbore genealogic / 28

Te-ai uitat ochi în ochi? / 31

Lesă

Piață / 35

Circumscrierea unui sentiment / 36

Probă / 38

Lamă / 40

Badminton / 42

Doi / 44

Parfum / 46

Laudă lecturii / 49

Phantasia / 51

Abținere / 53

Deturnare cu Anna / 55

Valiză / 57

Dar / 59

Lesă / 62

Periuțe de dinți / 64

Revistă pe gheață

Turn cu ceas / 69

Revistă pe gheață / 71

Ars poetica pentru Balázs / 74

Corpuri / 76

Învățătură / 78

Soluție / 80

Predare / 82

Băi sărate / 84

Romanță / 86

Așa cum respir / 88

Ce va fi dimineață? / 90

Albastru de prună / 92

Gard

Ariergardă / 97

Balázs a cumpărat o ilustrată în Tekirdağ / 99

Concurs poetic / 101

Ce se întâmplă acolo în față? / 104

Trupul Europei / 106

Fantezie clujeană / 110

Gard / 112

Crater / 114

Mesteacăn în parcare / 116

Sondaj de opinie / 119

Perdita / 121

Note / 123

Dar cine a supraviețuit?

După ce am murit, câțiva ani
mi-a mai crescut barba și am scris și poezii.
Apoi am abandonat.
Nu știu precis când m-a ajuns moartea.
Poate în 21 decembrie 1989, după-amiază târziu,
cu o jumătate de oră înaintea rafalei criminale,
când, desprinzându-mă din mulțimea demonstrațiilor,
am pornit spre casă.
Cred că glonțul care mi-a fost destinat
m-a nimerit fără să bag de seamă,
e adevărat că a ieșit pe țevă cu o jumătate
de oră mai târziu,
dar, întorcându-mă în timp,
m-a ajuns și m-a doborât.
Deci n-am supraviețuit nici eu.
Mai precis: de atunci am trăit dincolo,
pe partea cealaltă, pe celălalt mal.
Styxul e mic, nu-i atât de adânc
precum Mureșul, nici nu trebuie să înoți,
poți să-l treci prin vad.
De când am murit,
am revenit de multe ori,
mi-au apărut și cărți de versuri,
dar degeaba mi-ajunge numai până la glezne apa neființei,

dacă-n veșnicul crepuscul
exală pestilențial
și cine o trece
prinde și el miros de cadavre.
De fapt, între moarte și înmormântare
pot să treacă și douăzeci, treizeci,
patruzeci de ani. Câte din astea am văzut și noi,
prieteni! Asta-i lumea exhumărilor,
reînsmormântărilor, adică o adevărată lume de dincolo.
Și lumea de dincolo e a supraviețuitorilor.
Foarte curând, vor fi nouăsprezece ani
de când m-a luat și pe mine diavolul sau îngerul,
jos în iad sau sus în paradis,
pentru că și lumea de dincolo e relativă,
și la fel e lumea asta. Ori e-lumea,
cum ar spune cei ce agonizează în fața
calculatorului. Mureșul meu a devenit Styx,
orașul meu un nod greu
în gâtul Transilvaniei,
de două ori atâtea case pe același loc,
de două ori atâtea lumină,
de două ori atâtea vorbă,
dar numai jumătăți de speranță.
Cum așa?
Îmi contemlu chipurile supraviețuite,
ei bine, lor le-a fost dat să vadă
ceea ce eu nu pot vedea.
Nu aveam căldură, nu aveam benzină,
nu aveam curent, nu aveam carne,
nu aveam unt, nu aveam cafea,

dar aveam turnători
și aveam speranță.
Acum avem căldură, avem benzină,
avem curent, avem carne,
avem unt, avem cafea,
avem turnători,
dar mai avem speranță?
Asta întreb eu, care am murit,
am plecat în lume, în altă lume,
cu un glonț pitit undeva în mine,
un glonț ascuțit de kalașnikov,
dar și un mort are dreptul de a pune întrebări,
mai ales într-un regim democratic,
așa că vă întreb pe voi,
dragi chipuri supraviețuitoare,
nu era mai bine
când era rău,
sau de ce-i rău acum
când de-altfel e bine,
respectiv poate să-mi fie patria din urmă
țara numită Nostalgia,
și dacă da, care-i este sigla statală?
No?
Nono!

27 septembrie 2008, Târgu-Mureș

*(Poezie scrisă la reeditarea volumului Imagini supraviețuitoare
din 1989, care conținea fotografiile și mărturiile a treizeci și patru
de scriitori maghiari din Transilvania.)*

Întreg

BOOKZONE

Către instanța supremă

Vrăbiile se răsucesc pe ramuri
ca niște minuscule camere gri,
albine zumzăitoare îmi înregistrează pașii,
se spune că știi totul despre mine,
nu vreau să ai grijă de mine, Doamne!
Mi-ai împânzit viața cu camere de luat vederi,
nu vreau să vezi ce fac.
Delatorii tăi foiesc în jurul meu,
îngerii tăi consemnează zi după zi,
începând chiar din Paradis;
până și azi, creațiile tale sunt excitate
de scandalul sexual dintre Adam și Eva,
unde se află microcipurile tale?
Dacă o calc, în care furnică
se sfarmă trosnind dispozitivul?
Catifeaua moale a margaretei se scămășează
ca buretele microfoanelor acoperite,
nu mă urmări!
Nu mă privi, nu mă asculta!
Nu sunt niciodată singur,
întotdeauna ești cu mine,
îl trimiți la mine pe singurul tău fiu
ca să-mi spioneze păcatele?
Peste tot sclipesc ochi,

lucesc antene minuscule,
zi și noapte vibrează
acele viespilor, țepii aricilor,
de ce nu ai încredere în mine,
de ce nu mă lași singur,
de ce mă observi,
de ce ești acolo după ce tragem perdeaua
și ne aruncăm unul asupra celuilalt țipând?
Și ești într-adevăr acolo?
Strălucesc sferele perfecte ale cireșelor,
se încing circuitele electrice ale tufei de coacăze,
de jur-împrejur scânteiază picături translucide de rouă,
cerul vibrează ca ecranul unui monitor
deschis tot timpul,
se aude tot mai intens
țârâitul codat al greierilor,
toată lumea transmite către tine,
toată lumea ascultă pe toată lumea,
fiecare își amintește
și-ți oferă neuronii
sperând să-l păstrezi nemuritor,
câte intenții mârșave,
speranța perfidă a veșniciei,
trădarea zilnică,
apoi putrezirea mai presus de orice îndoială,
coloanele vertebrale destrămate
ca niște stative frânte de microfon,
îmbinările împrăștiate ale unui lagăr fin,
de ce nu ne lași singuri?
De ce scrutez și eu fața

celei pe care o iubesc?
De ce mă privește și ea gemând?
De când ne-ai luat în evidență?
De când mi-ai deschis dosar?
Forfotesc, clănțănesc, ciripesc,
cucuiesc, huhuie, fredonează, grohăie,
țiuie, şușotesc, semnalizează,
plâng, râd peste tot,
totul spionează, degeaba sting lumina,
în zadar îi alung,
pentru că îndată pornesc inaudibil
păianjenii, gândacii, șoarecii,
mă urmărești printr-o lunetă
cu infraroșii, unde să mă ascund?
Nu mă ține sub observație, Doamne!
Nu te îngrijora pentru mine!
Permite-mi accesul la procesele verbale,
îngăduie-mi să aflu
ce am făcut,
de ce trebuie să mor?